

[Statsministeren]

har deltaget i forhandlingerne, og også over for de radikale og over for kristeligt folkeparti. Vi har endog gjort det, at vi har haft regeringssamarbejde – nå, I kender det jo godt – med partiet venstre, så ingen kan sige, at vi ikke har vist samarbejdsvilje. Spørgsmålet er stadig væk, hvor langt man kan og skal strække sig, ikke bare hvor langt vi skal, men også hvor langt I skal strække jer, for at et samarbejde kan komme i stand.

Hr. Erhard Jakobsen sagde én ting, som jeg synes er noget af det mest interessante, der er sagt i dag – og nu bliver jeg alvorlig. Hr. Erhard Jakobsen sagde, at på hans prioritetsliste over de økonomiske problemer var punkt 1 valutaproblemet og punkt 2 arbejdsløsheden, og så langt nede som nr. 7 kom underskuddet på finansloven. Det synes jeg er en interessant udtalelse, som firkloverpartierne skulle snakke meget grundigt om, for det er ikke de toner, jeg har hørt fra venstre og konservative. De synes i øjeblikket – måske fordi der ikke er så forfærdelig mange andre angrebepunkter – at dette er lige ved at være det største og alvorligste problem. Jeg er enig med hr. Erhard Jakobsen – eller jeg vil hellere sige det lidt mere moderat og derfor lidt mere kedeligt: jeg vil sige, at hr. Erhard Jakobsen tager lidt for overlegent eller lidt for let på dette problem, men til gengæld synes jeg ganske afgjort, at venstre og konservative tager næsten krampagtigt på dette problem. Det tror jeg er noget af det, vi kommer til at drøfte alvorligt igennem.

Må jeg sige til hr. Niels Helveg Petersen, at jeg er enig i den betragtning, at arbejdsindsatsen mod ungdomsarbejdsløsheden må koordineres. Jeg synes, vi skal hjælpe hinanden med at finde ud af, hvordan vi mest effektivt kan gøre det. Jeg ved udmærket, at det først og fremmest er en regeringsopgave, og den skal vi også nok søge at tage på os.

Jeg er glad for, at hr. Niels Helveg Petersen sagde, at det finansieringsreformforslag eller den skitse, som blev lagt frem den 20. december 1981, var en skitse, som er brugbar, og som der vil kunne laves en finansieringsreform på.

Hr. Chr. Christensen noterede, at regeringen havde fulgt op nogle af de ting, der var en naturlig følge og en videreførelse af det forlig, som den tidligere regering havde indgået med de tre mindre partier. Det er en rigtig iagttagelse, og det er også helt bevidst,

at regeringen har gjort det. Jeg mener i virkeligheden, at vores handlingsprogram på langt, langt de fleste områder er et naturligt oplæg til en videreførelse, ikke mindst af en række af de ting, som de tre partier tidligere har kunnet være enige med regeringen om. Men jeg bemærkede også, at hr. Chr. Christensen ikke ville have tvang. Jeg skal kun sige – nej, vi venter, til den sag kommer til debat senere.

Jeg behøver ikke sige så meget til hr. Steenholdt og hr. Preben Lange, for deres indlæg har Grønlandsministeren gjort bemærkninger til og har svaret på de spørgsmål, der blev rejst. Begge nævnte fiskeriproblemerne, og dem kom også hr. Lindenskov fra Færøerne ind på. Hr. Lindenskov sagde, at EF ikke viser forståelse nok for de fiskeriproblemer, som de færøske fiskere har. Jeg vil i denne forbindelse sige, at regeringen skal gøre alt, hvad vi kan, for at støtte færingerne – i øvrigt også grønlænderne – med hensyn til de problemer, man har med fiskeriet. Men det er jo interessant, at det ene sted får man at vide, at medlemskabet af EF gør det vanskeligere for grønlænderne at løse deres fiskeriproblemer, og det andet sted får man at vide, at Færøerne, som er uden for EF, har lige så store problemer – eller måske i øjeblikket større fiskeriproblemer end grønlænderne. Jeg synes, det både for grønlænderne og for færingerne er værd at tage med ind i overvejelserne, når man vurderer, hvad der er den egentlige årsag til, at vi i dag har disse mange fiskeriproblemer.

Jeg kan positivt sige, at regeringen vil medvirke til at finde en fornuftig løsning på råstofproblemet. Vi er villige til at deltage i forhandlinger med Færøernes landsstyre om det, og det samme gælder tilskudsreformen. Jeg vil dog bede hr. Lindenskov om at sige derhjemme, hvad man nu godt ved i forvejen, at det er egentlig regeringen, der venter på en reaktion fra landsstyret med hensyn til, hvordan en finansieringsreform kunne være. Men når det er sagt, tror jeg, vi kan gå i gang med forhandlinger og forhåbentlig også finde en løsning.

Det allersidste, jeg vil sige, er: jeg siger tak for den debat, der har fundet sted indtil nu. Jeg synes ikke, den har været så skarp, som man måske kunne vente at den ville blive. I hvert fald ventede regeringen, at debatten i dag ville blive skarpere. Jeg siger dette, fordi